

РЕШЕНИЕ

№ 6031

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3603** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на П. С. П. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. Т. Р. със съдебен адрес –гр.С.,[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-151 от 23.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-161/18.08.2015г. на П. С. П. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“, като неоснователна.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореното решение е незаконосъобразно и издадено в нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че разпореждането е неправилно поради изтеклата абсолютна погасителна давност за предприемане на действия по проверка на положения стаж от жалбоподателя, както и че не е доказано, че издадените от Ж. „Г. Д.“ и от ДФ „С.“ документи са нередовни, същите са официални и се ползват със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че процесните документи нямат пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК и е нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законната презумпция за приравняване на трудовия стаж до 01.01.2000 г. на осигурителен, без предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи. В хода на административното производство според жалбоподателя е нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява

съдържанието им. Моли се решението да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ-С. град – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх. № МП - 146570/09.12.2014 г.

В хода на административното производство е установено, че лицето е представило документи, издадени от ДФ "С.". Предвид обстоятелството, че до Софийска районна прокуратура е подаден сигнал за установяване истинността на предадените в отдел "Осигурителен архив" на ТП на НОИ - С.-град ведомости, с Определение № [ЕГН]/2 от 09.01.2015 г. производството по отпускане на пенсията е спряно. Така постановеното определение е обжалвано от П. П. пред Административен съд - София-град, във връзка с което е образувано адм. дело № 980/2015 г. С Определение № 602 от 05.02.2015 г., съдът е отменил определението на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е върнал административната преписка на длъжностното лице по чл. 98 от КСО за продължаване на действията по заявлението за отпускане на пенсия. В изпълнение на указанията на съда, компетентният орган е постановил обжалваното в настоящето производство Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г., с което е отказал да отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя.

Към подаденото от П. С. П. заявление са представени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, съгласно чл. 2 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, между които и такива от Железопътен завод „Г. Д.“ - С. и ДФ „С.". пенсионният орган е съобразил обстоятелството, че във връзка с многобройни постъпили в ТП на НОИ С.- град през 2014 г. - 2015 г. заявления от лица с приложени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от името на Ж. „Г. Д.“ - С. и ДФ „С.", за които са констатирани нередовност от външна страна, сочещи антидатиране и неистинност на документите е сезирана Софийска районна прокуратура за общо 143 лица. По сигнала е образувано досъдебно производство - пр. пр.№ 25488/2015 г по описа на Софийска районна прокуратура, което се установява, че с оглед голямата фактическа и правна сложност през 2019 г. е изпратено по компетентност в Софийска градска прокуратура и е образувана пр. пр. № 17672/2019 г., по която е водено ДП № 42/2020 г. по описа на НСлС.

Пенсионният орган е извършил задълбочена преценка на представените от П. С. П. документи, с които претендира положен трудов стаж при осигурители Ж. „Г. Д.“ и ДФ „С.“.

За удостоверяване на положения осигурителен стаж в ДФ „С." жалбоподателят е представил два документа, ползващи се с еднаква доказателствена сила да установят трудов/осигурителен стаж по см. на чл. 40, ал. 1 от НПОС, а именно: удостоверение обр. УП-3 изх. №714-7/23.10.2003 г., изд. от ДФ „С.“ и Трудова книжка № 897/08.10.1973 г. /продължение/, в която на стр. 16 -17 и стр. № 22-23 е вписан

положен трудов стаж при СО „Вагоностроене“. За удостоверяване на осигурителен доход е представил обр. УП-2 изх. № 714-6/23.10.2003 г., в който е вписан осигурителен доход за периода 01.01.1982 - 31.12.1984 г. в размер на 29 707,64 лева.

За удостоверяване на положения осигурителен стаж в Железопътен завод „Г. Д. жалбоподателят е представил два документа, ползващи се с еднаква доказателствена сила да установят трудов/осигурителен стаж по см. на чл. 40, ал. 1 от НПОС, а именно, удостоверение образец УП-30 изх. №140/13.02.1987 г. и УП-30 изх. №141/13.02.1987 т. издадени от Ж. „Г. Д.“ С. и Трудова книжка № 897/01.03.1969 г. и Трудова книжка № 897/08.10.1973 г. /продължение/, в които са вписани периоди на положен стаж при Ж. „Г. Д.“ С..

В хода на производството длъжностното лице по чл. 98 от КСО е установило, че част от представените от лицето документи са нередовни от външна страна, поради което е зачело осигурителния стаж единствено въз основа на редовните от външна страна официални удостоверителни документи.

След разглеждане на представените редовни документи, на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж от втора категория труд в размер на 2 години 03 месеца и 24 дни, от трета категория в размер на 26 години 03 месеца и 24 дни или общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория в размер на 29 години 02 месеца и 17 дни, навършена възраст към дата на заявление - 61 години 09 месеца и 15 дни. От пенсионния орган е констатирано, че не са налице законовите изисквания, регламентирани в § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО и чл. 68 от КСО, поради което с Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 2153-21-151 от 23.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С. град.

По делото са представени като доказателства: Решение от 25.09.1989 г. на СГС, Фирмено отделение, по ф.дело № 293/1989 г. за регистриране на Държавна фирма „Транстехника“; Извлечение от ДВ, бр.40/26.05.1989 г. за обнародване на решението за регистриране на фирмата; Извлечение от ДВ бр.72 от 07.09.1990 г. за обнародване решението за прекратяване на дъщерна фирма „С.“; Извлечение от ДВ бр.72 от 07.09.1990 г. относно вписването в регистъра за държавни фирми на Държавна фирма „С.“; Писмо изх.№14-0-16733/17.05.2011 г. на Агенция по вписванията до СГС, ФО; Писмо изх.№ 91-01-248/11.12.2000 г. с приложена Заповед № 412/07.12.2000 г. на Управителя на НОИ и утвърдения формуляр на обр. УП-3; Писмо №17672/2019 от 24.02.2020 г. на СГП; Постановление на СГП за прекратяване на досъдебно производство от 02.03.2021 г.; Определение № 261210/31.03.21 г. на СГС, НО, 21 с-в по нчд №1128/2021 г.; Определение № 585/18.05.21 г. на Апелативен съд - С.; Указ № 236 за обнародване на Решение за преустройство на някои ведомства, прието на 12.03.1966 г. от Пето народно събрание /т.2 от решението /обн.ДВ, бр.21/1966 г. /; Историческа справка.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е

издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" от КСО и в предвидената от закона форма, установена в чл. 117, ал. 3 от КСО. Същото съдържа фактическите и правните основания, послужили за издаването му. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК, административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от жалбоподателя в ДФ "С." и Ж. „Г. Д.“ – С..

В съдебното производство по искане на ответника е открито производство по реда на чл.193 от ГПК по оспорване на истинността на следните документи: образец УП-3 № 714-7/23.10.2003 г., изд. от ДФ „С.“; образец УП-2 № 714-6/23.10.2003 г., изд. от ДФ „С.“;-образец УП-30 № 140/13.02.1987 г., изд.от Железопътен завод „Г. Д." С.; -образец УП-30 № 141/13.02.1987г., изд.от Железопътен завод „Г. Д." С..

На основание чл.194 ал.3 от ГПК настоящият съдебен състав приема, че производството по оспорване на посочените документи е успешно проведено. От ответника са представени и приети доказателства, от които по безспорен начин се установява, че представените от жалбоподателя и изброени по-горе в настоящото решение документи са неистински.

Относно УП 3 № 714-7/23.10.2003 г. и УП 2 № 714-6/23.10.2003 г., издадени от ДФ „Строймашинжинеринг“:

В образец УП 2 № 714-6/23.10.2003 г. е отразен осигурителен стаж на жалбоподателя за периода 01.01.1982-31.12.1984 г. на длъжност „ел. заварчик“. В образец УП 3 № 714-7/23.10.2003 г. е отразен осигурителен стаж на жалбоподателя за периода 01.01.1982-01.01.1985 г., както и 01.10.1990-01.12.1990 г. на длъжност „ел. заварчик“. В образеца е вписан БУЛСТАТ[ЕИК]. ДФ "С." е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 17.06.2011г., като от тази дата е получила ЕИК[ЕИК]. До този момент дружеството се е идентифицирало с ЕФН, а не с Булстат или ЕИК. Това обстоятелство се потвърждава от писмо с изх.№ 13-00-241/07.09.2016 г. на Агенция по вписванията от което е видно, че ДФ "С." не е вписана в поддържания от 1996 г. до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат“. В поддържания от 01.01.1999 г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011 г. със служебен код по БУЛСТАТ[ЕИК] за нуждите на служебната пререгистрация в Търговския регистър към Агенция по вписванията, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. Обстоятелството, че фирмата не е вписана в регистър Булстат се установява и от писмо изх.№14-0-16733/17.05.2011 г. на Агенция по вписванията до СГС, Фирмено отделение. От посочените обстоятелства съдът приема, че пенсионните документи, издадени на 23.10.2003 г. от ДФ "С.", в които като реквизит е вписан БУЛСТАТ, който не е съществувал към посочената дата на

издаването им, което е основание да се приеме, че същите са неистински.

От мотивите на постановление от СГП от 02.03.2021 г. за прекратяване на досъдебно производство № 42/2020 г., потвърдено с определение от 12.05.2021 г на САС, НО, IV въззивен състав, се установява, че в рамките на досъдебното производство е назначена съдебно графологична експертиза, според заключението на която подписите за ръководител от името на И. Р. в удостоверения УП-2 и УП-3, издадени от ДФ „С.“ не са положени от И. Р. Р.. Същевременно законен представител на този осигурител съгласно Регистърното решение на СГС от 13.08.1990 г. е Д. Р. К., който не е подписвал нито едно от инкриминираните удостоверения. Очевидно е, че удостоверенията са били изготвени от неизвестно лице, като лицата, които са се ползвали от тях, са ги вземали от офис на [улица] [населено място]. В рамките на досъдебното производство е приобщена докладна записка от синдика Г. Х. от 07.04.1997 г., видно от която голяма част от архива на ДФ „С.“ е предадена на Вторични суровини. С оглед изводите на прокурора и правомощията на прокуратурата по чл. 127 от Конституцията, досъдебното производство по този случай е прекратено, но изводите на последния, съчетани със заключенията на съдебно графологическите експертизи сочат нееднозначно, че удостоверенията са неавтентични- същите са съставени и подписани от лица, които нямат представителна власт, поради което и по същество представляват неистински документи.

Отделно, съдът отчита обстоятелството, че с решение от 03.01.1997 г. на СГС по т.д. №10131/92 г. ДФ „Строймашининженеринг“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. Съгласно доклад от 07.04.1997 г. на синдика на „Строймашининженеринг“ /лист 76-80 от делото/, липсват отчетни документи, като в т. 1 от доклада е посочена липса на каквато и да е документация. Съгласно Протокол от 09.04.1997 г. на събирането на кредиторите /лист 88-89 от делото/, „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. Посочените данни и обстоятелства по никакъв начин не кореспондират с тезата на жалбоподателя, че е работил в дружеството, както и че през 2003 г. са му издадени документи въз основа на документация, за която съдът в производството по несъстоятелност е установил, че е унищожена.

Относно образец УП 30 изх. № 140/13.02.1987 г. и УПИ 30 изх. № 141/13.02.1987 г., издадени от Железопътен завод – С.:

В образец УП 30 №140/13.02.1987 г. е отразен осигурителен стаж на жалбоподателя на длъжност „бойджия“ за периода 01.03.1969-01.10.1971, както и на длъжност „ел. заварчик“ за периода 01.07.1976-31.07.1976 г.; 01.12.1976-16.03.1977 г.; 01.06.1978-09.11.1978 г.

В образец УПИ 30 изх. № 141/13.02.1987 г. е отразен осигурителен стаж на жалбоподателя на длъжност „ел. заварчик“ за периода 01.01.1980-31.12.1981 г.; 19.04.1985-01.02.1987 г.

Образецът е подпечатан с печат на Д. Б. Ж. „Г. Д.“ С.. Д. „Български държавни железници“ е образувано с ПМС № 27 от 20.11.1970 г. за образуване на Д. /обн. ДВ, бр. 5 от 19.01.1971 г./ С Разпореждане на МС № 125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн. ДВ, бр.68/1976 г./ е образувано СО „Български държавни железници“ [населено място] на основата на Д. „Б.“. Във връзка с посоченото така издадените УП 30 изх. № 140/13.02.1987 г. и УПИ 30 изх. № 141/13.02.1987 г. са подпечатани с печат абревиатура Д. „Б.“, която е

отразявала формата на стопанския субект до 1976. С оглед изложеното, издадените № 140/13.02.1987 г. и УПИ 30 изх. № 141/13.02.1987 г. от Железопътен завод – С. са подпечатани с печата на несъществуващ към датата на издаването им осигурител, което е основание да се приеме, че същите са неистински.

На основание чл. 194, ал. 3 от ГПК съдът приема, че образец УП 3 № 714-7/23.10.2003 г. и УП 2 № 714-6/23.10.2003 г., издадени от ДФ „Строймашинжинеринг“, както и образец УП 30 изх. № 140/13.02.1987 г. и УПИ 30 изх. № 141/13.02.1987 г., издадени от Железопътен завод „Г. Д.“ – С., са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

По отношение на представените трудови книжки, съдът приема следното:

В Трудова книжка № 897 /продължение/, издадена на 08.10.1973 г., е заверен трудов стаж от осигурител СО „Вагоностроене“ за времето от 01.01.1982-01.01.1985 г., както и за времето 01.10.1990-01.12.1990 г.

За периода 01.01.1982-01.01.1985 г. се установява, че СО „Вагоностроене“ не съществува като правен субект. СО „Вагоностроене“ е създадено с Разпореждане № 5 на Бюрото на министерски съвет от 27.01.1987 г. /обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г./, като в неговия състав влизат няколко стопански субекта, сред които е и Ж. „Г. Д.“ С..

За периода 01.10.1990-01.12.1990 г. от приетите доказателства по делото се установява, че СО „Вагоностроене“ не съществува като правен субект. С решение на СГС от 25.04.1989 г. по ф.дело № 293/89 г. /лист 118 от делото/ е регистрирана Държавна фирма „Транстехника“. Решението на СГС за регистрация на ДФ „Транстехника“ на основание чл. 11, ал. 2 от Указ № 56 за стопанската дейност е обнародвано в ДВ, бр.40/26,05.1989 г., което е видно от приложеното извлечение /лист 119 от делото/. Съгласно решение на МС № 50/1989 г. от обнародването в ДВ на решението за регистриране на фирмата „Транстехника“ СО „Вагоностроене“-С. прекратява дейността си. След като СО „Вагоностроене“ е с прекратена дейност, то работодателят не е съществувал в правния мир през посочения период.

В Трудова книжка № 897/01.03.1969 г. и № 897/08.10.1973 г. заверката на продължителността на стажа в Ж. „Г. Д.“ за посочените периоди е оформена с печат на Ж. „Г.Д.“ М. Т. и С., което е абривиатура на Министерство на транспорта и съобщенията. Към датата на заверката на стажа министерството съществува под друго наименование, а не като Министерство на транспорта и съобщенията.

Съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. С оглед на цитираната норма, печатът следва да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието, тъй като последното именно в това си правно битие го използва – извън правната и житейската логика е да се подпечатват документи с печати, в които са вписани правноорганизационни форми, които вече не съществуват в правния мир. По силата на закона предприятието следва да изготви печат съобразно новата си правноорганизационна структура и не следва през 1986 г. да използва печат, относим до 1976 г. С Указ № 236/12.03.1966г. /лист 146 от делото/ Министерство на транспорта и съобщенията се разделя на две нови министерства - Министерство на транспорта и Министерство на съобщенията.

Изводът на административния орган, че трудовите книжки не са надлежно заверени, поради което въз основа на тях не може да бъде зачетен трудов стаж е обоснован и правилен, формиран въз основа на събраните в хода на проведеното административно производство писмени доказателства.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости.

Съгласно § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, до 31 декември 2015 г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд или 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират при навършване на възраст 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете при първа категория труд или 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете при втора категория труд, и ако имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете. Изискванията за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1, 2 от КСО за мъжете за 2014 г. са навършена възраст 63 години и 8 месеца и осигурителен стаж 37 години и 8 месеца.

Към момента на подаване на заявлението си жалбоподателят не отговаря на законовите изисквания за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО и на изискванията на чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО, поради което съдът приема, че е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Правилно от административния орган е зачетен осигурителен стаж от втора категория труд в размер на 2 години 03 месеца и 24 дни, от трета категория в размер на 26 години 03 месеца и 24 дни или общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория в размер на 29 години 02 месеца и 17 дни, навършена възраст към дата на заявление - 61 години 09 месеца и 15 дни.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че административният орган излязъл извън рамките на своята компетентност при преценка на представените по административната преписка писмени доказателства. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт, което е и направил.

При липсата на редовни документи по чл. 40 от НПОС за жалбоподателя е налице възможност да установи спорния осигурителен стаж по исков ред съгласно Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че по отношение на документите, издадени от Ж. „Г. Д.“С. и от ДФ „С.“, е изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО, с което се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП-2. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендиращия 10-годишен давностен срок. Чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя относно разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Последната приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на пенсионния орган и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. П. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], [улица], чрез адв.Т. Р. със съдебен адрес –гр.С.,[жк][жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-151 от 23.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-161/18.08.2015г. на П. С. П. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“, като неоснователна.

ОСЪЖДА П. С. П. ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място], [улица], да заплати на ТП на НОИ С.-град, сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: